

Afgiftekantoor
1700 DILBEEK 1

Driemaandelijke
nieuwsbrief van de
werkgroep
STRAATKINDEREN
VAN ALAGOINHAS
2 de trimester 2008
12^e jaargang nr. 2

V.U. Piet Paul
Zonnekouter 16
1700 DILBEEK

P708281

Nieuwsbrief

Pastoral Do Menor

België-Belgique
P.B.
1700 DILBEEK 1
2/2788

Itterbeek, 18 juni 2008.

Beste Vrienden van Freddy,

Voor de meesten onder ons staat de vakantie weer voor de deur. We zijn er ons allicht niet van bewust dat het begrip "vakantie" voor werkende mensen, alleen in onze rijke westerse maatschappij tot de normale verworvenheden behoort.

In Latijns Amerika en dus ook in Brazilië kan alleen een bevoorrechte klasse van dit privilege genieten.

In Bahia, het land waar de kolonisatie begon, en waar nu de nakomelingen leven van de destijds geïmporteerde Afrikaanse slaven, heeft het merendeel van de bevolking nooit vakantie.

Het leven is hard voor diegenen die op een karig loon aangewezen zijn, en nog harder voor hen die zelfs dat moeten missen.

Gezinnen zonder kostwinner en alleenstaande moeders met vele hongerige kinderen zijn er bij de vleet. Dit probleem is er ondanks alles nauwelijks op verbeterd.

Freddy heeft zich, op zijn kordate manier, het lot van deze misdeelde kinderen ter harte genomen.

Jaar na jaar heeft hij zijn "Sitio BR 101" gestadig uitgebouwd. In de voorbije decennia werden er vele duizenden jongeren opgevangen, gevoed en opgevoed.

Zonder de steun en de hulp van velen ware dit nooit mogelijk geweest. Het is en het blijft echter een werk van lange adem. Daarom vragen wij U eens te meer: Laat uw hart spreken; de straatkinderen van Alagoinhas blijven er U dankbaar om!

De Redactie,

Website is verhuisd naar : <http://nbpastoral.alfapapatwo.be>

Pastoral do Menor de Alagoinhas

BR 101, Km 101 - Caixa Postal 48
48100-000 - Alagoinhas - Bahia
Fone (075) 442-1948
Fax (075) 422-2362
C.G.C. 16.130.585/0001-02
Insc. Estadual 37.186.366-NO

Alagoinhas, 8 juni 2008.

Beste vrienden van onze "Pastoral do Menor de Alagoinhas",

Ondertussen zijn we weeral aan het einde van ons eerste semester van dit jaar aanbeland. Eind maart tot begin april had ik het grote genoegen enkele belangrijke mensen uit België op bezoek te krijgen; moeder Lea, zus Kris en haar echtgenoot Danny, nicht Betty en het echtpaar Leo en Annie (beiden grote vrienden van onze familie, maar vooral van vader Simon zaliger). Ik voelde wel sterk de afwezigheid van broer Erik aan. Het zijn in ieder geval dagen van innig samenleven en diep geluk geworden. Van mijnen kant heb ik, samen met mijn medewerkers, serieus mijn best gedaan om zoveel mogelijk hen ons levenswerk voor te stellen en te laten ontdekken. Door hun reacties achteraf weet ik dat ze met enorme diepe indrukken van dit bezoek terug naar huis zijn vertrokken. Nog altijd zijn ze er niet over uitgesproken.

Mijn vriend Leo is vrij vlug na zijn terugreis al in de pen gekropen en vertrouwde enkele van zijn bevindingen en ervaringen aan het papier toe. Het is een aangrijpend artikel geworden. In enkele plaatselijke krantjes heeft Leo het al laten verschijnen. «Waar het hart van vol is daar loopt de mond (de pen!) van over.» In ieder geval wil ik jullie dit pareltje niet onthouden en wordt het daarom ook in dit boekje overgenomen.

Bijgevolg is mijn bijdrage in dit nummer een beetje korter dan gewoonlijk. Graag ruim ik plaats voor de bijdrage van Leo. Het lezen ervan loont zeker de moeite.

Toch nog enkele bedenkingen bij het thema van onze laatste « Broederlijk Delen Aktie » hier bij ons.

«Ik roep heden plechtig hemel en aarde tegen u tot getuigen,
dat ik u leven en dood, zegen en vloek, heb voorgehouden!

Kies dus het leven, opdat gij en je kroost het leven moogt hebben» (Deut. 30,19)

Opnieuw nodigt de kerk in Brazilië ons uit om de echte en ware solidariteit te beleven door de verdediging op te nemen van het LEVEN. Het is zeker en vast een oproep tot het herstructureren van de sociale onderleg van onze maatschappij, juist daar waar het leven opnieuw wordt bedreigd en dus om doorgang vraagt. Menige keren deden de broederlijk-delen campagnes al oproep om zich met woord en daad in te zetten ten voordele van het volle leven. Zo was het in 1974 met de slogan «Het leven heropbouwen», in 1984 «Broederlijkheid en leven» met als thema «opdat allen mogen leven», in 1998 «Leven en hoop», in 2001 «Leven ja, drugs neen», in 2003 «Leven, waardigheid en hoop», in 2004 «Water, bron van leven» en in 2007 «Leven en missie op aarde».

In het slotdocument van Aparecida (genoemd naar de stad in de staat São Paulo waar verleden jaar in mei vertegenwoordigers van alle bisschoppenconferenties van gans Latijns Amerika zich gedurende vijftientig dagen hebben gebogen over de huidige realiteit van ons continent en van de daar levende volkeren) wordt het leven weerom gezien als een «gratis geschenk van God dat, als gave en gift, moet geborgen worden vanaf zijn conceptie tot aan zijn natuurlijke dood, en dit zonder relativisme. De globalisatie beïnvloedt de wetenschap en haar methodes te veel en dit ten nadele van de ethische voorschriften. Als leerlingen van Jezus moeten

we de Blijde Boodschap aanbieden in dit groot wereldscenario; in dialoog treden tussen wetenschap en geloof; de verdediging opnemen voor het leven. Deze dialoog moet gerealiseerd worden gesteund op de ethiek en, in heel speciale gevallen, op een zeer goed onderlegde en gefundeerde bio-ethiek.» (DA.464-5).

Dit alles heeft natuurlijk enorm veel te maken met de doelstellingen van onze eigen instelling, de «Pastoral do Menor de Alagoinhas». Dit is voor ons, eens en voor altijd, gans duidelijk geworden met de broederlijk-delen actie van 1987 wanneer de kerk ons opriep op te komen voor de kansloze en verlaten kinderen, tieners en jongeren. De slogan was toen: «Wie een van deze kleinen opneemt in mijn naam, neemt Mij op!». En dit proberen we nog altijd, ieder dag opnieuw, waar te maken hier in de regio van Alagoinhas... en deze opdracht is nog verre van volbracht. De voornaamste uitdaging blijft nog altijd (en ik zou zeggen steeds meer en meer...) het opnemen voor onze kleine profeten door het verlenen van beveiliging, verdediging en promotie van het leven van honderden of zelfs duizenden meisjes en jongens, nog steeds verstoken van verschillende sociale, politieke, economische en religieuze contexten. «We kiezen dus nog altijd voor het LEVEN!»

Ik wens ieder nog van ganser harte het beste toe. Laten we er voor zorgen dat iedere nieuwe dag telkens weer een echt Paasbeleving moge zijn.

Met liefde en genegenheid,

Freddy Goven.

Terug uit Brazilië

Nooit gedacht dat een overgang zo moeilijk kon zijn...de ene dag die warme hartelijkheid van de Braziliaanse mens en de volgende dag terug ondergedompeld te worden in een kille westerse wereld met zelfs een hoge zuurtegraad.

Blij dat we hebben mogen kennismaken met het levenswerk "Pastoral do Menor de Alagoinhas" van "padre" Freddy. Het zal ongetwijfeld zijn sporen nalaten in ons verder leven.

Hoe moet onze Freddy zich gevoeld hebben telkens hij zozegzegd in verlot kwam om dan kriskras door Europa te reizen, om bij allerlei organisaties en instanties de nodige fondsen los te peuteren, omdat zijn 600 kinderen en meer van de "Pastoral do Menor" niets zouden tekort komen.

Bij het begin van zijn missie moet ook bij hem de slogan van wereldsolidariteit gespeeld hebben: "Moedig is het, wanneer je bij voorbaat al verslagen bent, maar dan toch ergens aan begint en ten koste van alles volhardt" (Harper Lee, Amerikaanse schrijfster).

Hier kunnen we Freddy in terugvinden. Hij heeft volhard en wij zullen nooit uitgepraat raken over de groei en de bloei die de "Sitio" kent en het baanbrekend werk dat er vanuit gaat.

INDRUKKEN

Indrukken over Brazilië!!! Die zijn er bij de vleet. Maar de verpletterende indruk is natuurlijk die uitzonderlijke rijkdom naast die schrijnende armoede en de vele miseriemensen, die wij bezochten. Brazilië is een zeer rijk land... alles is er, maar het is schandalig onrechtvaardig verdeeld.

Trapsgewijs heeft Freddy en ook zijn medewerkster Lucia ons ingewijd in deze leefwereld.

Bij onze aankomst en het verlaten van de aeroport van Salvador werd het alleszins een helse rit in de duisternis naar Alagoinhas. Het VW minibusje "Escolar" is een wonder van de techniek en aan het stuur zit een testpiloot (nl. Freddy), voor wie een Parijs-Dakar maar kinderspel moet zijn..

Opvallend ezels, honden en paarden vullen het straatbeeld en ook dat bonte en dartele straatleven vol vertier, verkeersregels zijn zoek.. Zouden de Brazilianen soms de uitvinders zijn van de

verkeersdrempels? Hun zogenaamde “Lombada’s” (goed voor lumbago) laten je alleszins niet indommelen en nodigen uit op een bestendige controle van mogelijk verschoven valiezen.

Grote industriële gebieden vallen op, vooral de gigantische Ford-fabrieken.

De begroeting door de Sitiobewoners: de zusters Fransciska, Agatha en Mery van de Congregação de Santa Catarina en de seminaristen Gildario en Danilo is meer dan hartelijk. Drie weken verblijf zullen de vriendschap nog doen groeien.

PROGRAMMA'S

Kennismaking met de verschillende projecten en programma's zowel in de omheinde sitio als in 't stad werd in de begindagen onze opdracht. In het centrum voor Initiële Beroepsvorming Simon (genoemd uit dankbaarheid aan vader Simon Goven) werden wij rondgeleid door enthousiaste leerkrachten. De momenteel aangeboden cursussen zijn elektriciteit, snit en naad, mechanica, metaalbewerking en ook schrijnwerkerij en richt zich vooral tot jongeren tussen 16 en 19 jaar. Verleden jaar namen hier 194 jongeren deel aan de activiteiten en de interesse gaat nog steeds in stijgende lijn.

Belangrijk is ook dat naast een technische opleiding de jongeren ook de kans geboden wordt zich bij te scholen in hun moedertaal (Portugees), wiskunde en informatica, maar vooral bewust gemaakt worden van hun rechten en plichten als volwaardig burger. Een meer dan noodzakelijkheid in dit land van contrasten.

Nergens is de ongelijkheid in Brazilië zo groot als hier in het Noordoosten. Ongeveer 43% van de Brazilianen zijn van Afrikaanse oorsprong. In onze verblijfstaat Bahia, waar 350 jaar geleden de Portugezen voet aan wal zetten en meteen hun zwarte slaven invoerden, ligt dit percentage tussen de 90 en de 95 %, met daarbinnen alle mogelijke schakeringen, van gitzwart tot koffie met veel melk, met hier en daar nog een scheutje Indiaans of Portugees bloed.

De erfenis van de slavernij speelt nog steeds een doorslaggevende rol. Freddy beaamde het en zei dat hoe lichter de huidskleur, hoe meer aanzien men had en de werkloosheid en armoede vrijwel uitsluitend te zoeken is bij de zwarte bevolking.

Ook hadden we de gelegenheid een sociaal woonproject te bezoeken in Alagoinhas. De armoede in het binnenland loopt parallel met de miserie in de steden. Dagelijks groeien daar de krottenwijken nog aan omdat duizenden families helemaal niet geholpen worden met de bestaande sociale huisvestingspolitiek. Enkele cijfers voor Alagoinhas: in eerste fase 250 woningen afgewerkt en bewoond, de tweede fase met 500 woningen is in aanbouw en hou je vast met reeds 29.000 ingeschreven kandidaten.

Het programma “Crescer” (groeien) - van de “Pastoral do Menor de Alagoinhas” in het centrum van de stad - heeft als doelstelling te helpen bij de ontwikkeling van bio-psycho-sociale en spirituele vaardigheden die bijdragen tot de integrale ontwikkeling van de kinderen en jongeren, ook wederom goed voor de opvang volgens het jaarverslag 2007 voor 170 kinderen tussen 6 en 11 jaar; Men kent ook het programma PETI, voor de uitroeiing van de kinderarbeid. Opvallend is de inzet van de leerkrachten, die gebruik maken van heel creatieve hulpmiddelen, zelfs leuke spelletjes die uitnodigden om mee doen.

WAARDIG MENS WORDEN

Het project “Kunst voor het leven” of “Projeto Arte pela Vida” wordt gefinancierd door de nationale petroleummaatschappij Petrobras in partnerschap met het lokale stadsbestuur en is een voortzetting van het programma Crescer;

In totaal namen 95 jongeren tussen 12 en 18 jaar deel aan de georganiseerde workshops: ballet, koorzang, toneel, muziek en schilderen op doek. Dit jaar wordt ook de Braziliaanse capoeira of schijnvechten aangeleerd.

Vooraf beoogt dit aanleren de zelfontdekking bij deze jongeren van de eigen talenten.

Ook onze kennismaking met de straathoekwerking maakte ons duidelijk dat hier als belangrijkste doelstelling het aanwakkeren van het verlangen bij de jongeren is die op straat leven om hun leven in eigen handen te nemen en hun geloof in eigen kunnen te versterken via o.a. het aanwijzen van alternatieve en meer sociaal aanvaardbare activiteiten.

“Wijkateliers” is ook een activiteit die ontplooid wordt door de straathoekwerkers. Doel is de band van de jongere met de lokale wijk en familie te versterken via het organiseren van praktische

cursussen in de wijken zelf. Er worden ook vergaderingen en activiteiten georganiseerd met de families in de lokale wijken.. Uit de getuigenissen van de ouders citeren we: "Mijn kinderen hebben eindelijk iets om handen in plaats van rond te zwerven op straat"; "Ze leren hoe zich te verbeteren en maken mooie dingen".

In de sitio stoeiden we met de kinderen van de tijdelijke opvang. Het belangrijkste objectief is het opvangen van kinderen die verwaarloosd of achtergelaten zijn . Momenteel waren er maar vier, maar aldra komen er een 50-tal bij.

Ook is er de psychologische dienst van de Pastoral do Menor , de sociale dienst en Human Resources, de begeleiding van families, de begeleiding van de scholen...

PADRE

Er werd hier verbazend veel bereikt en de grote uitdaging is nu dat hetgeen wat gerealiseerd werd kan voortgezet worden. Tussen die wirwar van programma's , activiteiten, celebraties, vergaderingen en allerlei bijkomende probleemstellingen staat als een rots in de branding onze vriend-missionaris FREDDY GOVEN, een man met een ware roeping, niet alleen een priesterroeping maar vooral een om gigantisch veel werk te verzetten.

Heeft veel talenten, maar vooral de gave van het woord is hem gegeven.

Zijn kerkdiensten zijn geen saaie bedoeningen, maar levendig zoals zijn volk het graag heeft. Zij hangen aan zijn lippen en dragen hem op de handen. De religiositeit bij deze bevolking is diepgeworteld. De 59 werkkrachten (personeel en vrijwilligers van Pastoral do Menor de Alagoinhas) zien hun "padre" dolgraag.

De joodse viering met Witte Donderdag was ontroerend, vooral de vredeswensen van deze hartelijke mensen, gepaard gaande met stevige abraço. Wat een schril verschil met onze westerse gemaktheid.

Freddy leerden we ook kennen als de gewaardeerde president van de Rotary Club van Alagoinhas. Het tofste was dat daar aan gezelschapsspelletjes gedaan werd., zelfs tijdens een banket. Ook het bijwonen van een trouwfeest werd ons gegund en zelfs daar was hij de centrale figuur.

Aan de universiteit van de deelstaat Bahia in Salvador is hij geen onbekende. Ons was het geluk beschoren aldaar aanwezig te zijn bij de voorstelling van een boek over NGO's. Ivonilda Ferreira de Andrade werkte hieraan mee. Ivonilda is consulente van de Pastoral de Menor de Alagoinhas op het vlak van planning, begeleiding van de uitvoering, evaluatie en systematisering van de sociale projecten. Zij is ook lerares aan het openbare onderwijsnet, geschiedkundige van opleiding en momenteel bezig met een post-graduaat Onderwijs in de Hedendaagse context aan de Universiteit van de staat van Bahia.

Een vreemde avond in de zaal van de rector, vooral met onze losse zomerkledij vielen wij op tussen al dat sjiek en gesticuleerd gedoe van professoren en hun entourage. Zouden zij ook oog hebben voor de problemen van hun land en voor de kleine man?

De bisschop in Alagoinhas kreeg eveneens ons bezoek. Het minste wat we kunnen zeggen: 'n gulle gastheer, maar hier ook de vraag: wat betekent hij voor zijn arme parochianen? En de opleiding van de seminaristen is die niet te braaf in een land waar men moet kunnen vechten tegen onrechtvaardigheid?

UITSTAPPEN

Een aangename verpozing en bezinningsmoment tijdens de Paasweek was wel het verblijf in de Mosteiro do Salvador bij de Benedictinessen, waar we te gast waren bij abdis Vera Lucia P. Horta, en haar lieve kloosterlingen. Het bezoeken van Salvador is weeral het geconfronteerd worden met zeer rijk en zeer arm. In het historisch centrum zijn de kerken imposant. Het spectaculairst is de kerk van Sint-Franciscus (18de eeuw). Majestueus, met barok interieur vol hout- en goudsculpturen. De muren van het prachtige binnenhof zijn bekleed met taferelen in azulejos (blauwe, beschilderde tegels). Er is ook een aanpalende kerk die indertijd in het koloniaal tijdperk alleen voor de slaven was voorbestemd. De Portugezen voerden aldus ook de apartheid in. Het mooist zijn de kleurrijk gerestaureerde huizen, vol met winkeltjes, cafeetjes en restaurants. Opvallend zijn de gekleurde lintjes die verkopers rond onze pols hangen: elke kleur heeft zijn religieuze en mystieke betekenis. Naar de moderne benedenstad kan men de beroemde Elevador

Lacerda nemen, een enorme lift uit 1930 in art decor. Ook het marktlevens in Salvador is uniek. Onderhandelen over de prijs is de boodschap.

Onze daguitstap naar Condé aan de Atlantische Oceaan liet ons kennismaken met de vissersbevolking en de weg daartoe was een streling voor het oog aan tropische schoonheid. Het bezoek aan de broeder-gemeenschap van Taizé, in Alagoinhas, was ook weer telkens een verademing in ons drie weken-verblijf.

De slotbeschouwing: Brazilië behoort niet meer tot de Latijns-Amerikaanse landen die men ontwikkelingslanden pleegt te noemen. Het is inderdaad één van de meest welvarende economische regio's van het Zuid-Amerikaanse Continent. Maar de afgrond tussen rijk en arm is er des te schrijnender. En die massale armoede en de kansarme jeugd komt nauwelijks in de actualiteit. De politieke wereld een geweten schoppen is hier een dringende noodzaak en via de media de wereldorganisaties regelmatig op hun verantwoordelijkheid wijzen een must. Zo een inleefreis in Alagoinhas bij Freddy is een unieke beleving geweest, maar ook voor ons een stimulans en een hernieuwde inzet voor een rechtvaardige en menswaardige wereld.

Dank aan mijn medereizigers voor hun tof gezelschap, vriendschap en behulpzaamheid: moeder Lea Goven, Chris en Danny, zus en schoonbroer van Freddy, nicht Betty en mijn echtgenote Annie. We zullen de aanstekelijke lach missen van Moça de doodbrave huishoudster van Freddy, vooral bij het poffen van Braziliaanse kastanjes, nootjes en klaarmaken van andere lekkernijen... zelfs voor buikkrampen had zij een probaat middelje. Dikwijls zullen wij nog denken aan Lucia, de duivel-doet-al en weet-al van de Pastoral do Menor, haar Portugese woordenvloed doorspekt met kreten als "Calma" en eindigend met "Ave Maria". Ook nog een laatste gedachtenis aan het muskietennet boven ons bed en afscheid aan onze gezellige slaapkamerbewoners: de muggen, motten en hagedissen. Het is mooi geweest.

Aan Freddy... we laten jou, de kinderen en jongeren van de "Pastoral do Menor de Alagoinhas" niet in de steek. Muito obrigado en abraços fraternos.

Leo

DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL

Giften voor het straatkinderenproject van Freddy Goven in Alagoinhas kan je steeds overmaken via een overschrijving of via een permanente opdracht op rekening: 000-0173311-69 van PROMA, Vorstlaan 199 te 1160 Brussel, met volgende vermelding:

PR 63.70.82 Fr. Goven / Braz.

Indien het jaarlijkse totaal van je giften minstens 30 euro (*) bedraagt, ontvang je automatisch een fiscaal attest.

(*Deze 30 euro kost u dank zij het fiscaal attest in werkelijkheid slechts zo'n 15 euro (ongeveer 600 BEF). Houd hiermee rekening wanneer je het bedrag dat je écht wil delen gaat bepalen!

DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL – DANK JE WEL

Het afdrukken van de nieuwsbrief werd gesponsord door

comkreet®

Een bedrijf van de E-SO nv groep
Lange Leemstraat 372 – 2018 Antwerpen
Tel. 03 201.93.10 - www.comkreet.be

Verkoop, installatie en onderhoud van hard- en software, netwerken en beveiliging – info@comkreet.be
Marketing advies, grafische communicatie en webdesign – design@comkreet.be